

Arrest

nr. 101 016 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 4 december 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren op 16 november 2010 het Rijk te zijn binnen gekomen, dienen op 17 november 2010 elk een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 8 augustus 2011 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen elk een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arresten met nummers X en X van 18 november 2011 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 19 juni 2012 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Verzoekers dienen op 6 november 2012 elk een tweede asielaanvraag in.

1.6. Tevens op 6 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissingen worden op dezelfde dag aan verzoekers ter kennis gebracht.

De beslissing genomen in hoofde van verzoeker is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [...] geboren [...] en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.11.2012 (2)*

*Overwegende dat
betrokkene op 17.11.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 09.08.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 09.09.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 22.11.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 06.11.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij nog steeds gezocht wordt in Rusland en dat hij opgepakt zou worden en spoorloos zou verdwijnen indien hij zou terugkeren; betrokkene stelt dat hij twee maand geleden van zijn broer een oproepingsbrief (dd.10.11.2010) kreeg toegestuurd, waarin staat dat hij zich op 12.11.2010 moet aanbieden bij MRSO van Khasavyurt in hoedanigheid van verdachte; betrokkene aan de hand van dit document zijn oorspronkelijke vluchtmotieven wil staven; hierbij dient opgemerkt te worden dat voornoemd document dateert van vóór de eerste asielaanvraag van betrokkene en betrokkene niet kan aantonen sinds wanneer hij dit document in zijn bezit heeft en het bijgevolg niet eerder had kunnen aanbrengen; de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens enkel aantoonde dat betrokkene een zending op zijn naam zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; betrokkene tevens een document (dd. 06.06.2012) aanbrengt waarin bevestigd wordt dat hij van 17.01.2007 tot 28.10.2010 als chauffeur werkte bij IP Gapoyev II; deze brief een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde ervan gering is; betrokkene tevens in het bezit is van zijn binnenlands paspoort, zijn geboorteakte en huwelijksakte; uit deze documenten enkel de identiteitsgegevens blijken van betrokkene, dewelke nooit door de Belgische asielinstanties betwist werd; er anderzijds geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene tenslotte ook zijn ongenoegen uit omtrent het noteren van zijn verklaringen gedurende zijn vorige asielaanvraag; de Dienst Vreemdelingenzaken geen beroepsinstantie is en bijgevolg niet over de bevoegdheid beschikt deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 22.06.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

De beslissing genomen in hoofde van verzoekster luidt verder als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [...] geboren [...] en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.11.2012 (2)*

*Overwegende dat
betrokkene op 17.11.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 09.08.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 12.09.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 22.11.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 06.11.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij zij verklaart niet naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt van haar moeder vernomen te hebben dat haar echtgenoot, dhr. [S.V.], nog steeds gezocht wordt in Rusland; betrokkene voorts verwijst naar de verklaringen van haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag en zich daar verder bij aansluit; hierbij dient opgemerkt te worden dat eveneens in het dossier van dhr. [S.V.] op 06.11.2012 een negatieve beslissing van weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater) genomen werd voor wat betreft zijn tweede asielaanvraag; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 22.06.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 1, A van de Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

[...]

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Dat bijgevolg de ongeschikte motivatie van de betwistbare beslissing vormend is van de overtreding van een fundamenteel en absoluut recht van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden waaraan de tegenpartij niettemin meer dan als Staat wordt gehouden.

Zij is zelfs de eerste die bij haar beschikkingen betrokken is geweest;

Aangezien dat de tegenpartij niet schijnt om de persoonlijke situatie van de verzoekende partij te hebben bestudeerd;

Dat de verzoekende partij heeft besloten om een tweede asielaanvraag in te dienen ten gevolge van inlichtingen die hij heeft verkregen;

Dat hij ze wilde naar voren brengen voor het Commissariaat generaal van Vluchtelingen en staatloze;

Dan heeft de Dienst van Vreemdelingenzaken geen tijd aan de verzoekende partij overgelaten om naar voren te brengen zijn argumenten voor de bevoegde instantie;

Aangezien dat de betwiste beslissing verwijt dat de oproepingsbrief dateert van voor de eerste asielaanvraag en dat de verzoekende partij niet kan aantonen sinds wanneer hij dit document in zijn bezit heeft en bijgevolg niet eerder had kunnen aanbrengen;

Dat hij allen maar nu in bezit van dit document was;

Dat hij geen anderen bewijs dan de omslag die werd toegevoegd met de documenten;

Aangezien dat de tegenpartij verwijt het feit dat op deze enveloppe stond niet wat e inhoud was (alleen de het feit dat verzoekende partij een zending op zijn naam heeft ontvangt);

Dat op de enveloppes er geen inhoud is geschreven (even als in België) ;

Dat dit argument is onaanvaardbaar;

Dat de verzoekende partij de indruk heeft dat de tegenpartij probeert om van vals voorwendsel te vinden om geen rekening met de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij te houden

Aangezien dat dit document goed aantonen dat zij problemen met autoriteiten in zijn herkomstland blijft hebben;

Dat de document waarin bevestigd word dat de verzoekende partij van 17.01.2007 tot 28.10.2010 als chauffeur werkte bij IP Gapoyev;

Onder het voorwendsel dat het een attest is, verwijt de tegenpartij dit document zijn gesolliciteerde karakter;

Dat echter het om een attest gaat en dat als het om een vals attest ging, de werkgever het niet zou gedaan hebben;

Dat hij geen verklaring wat dit attest betreft heeft kunnen geven aangezien hij een bijlage 13 quater heeft ontvangen;

[...]"

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers geen nieuwe gegevens hebben aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt tevens aangegeven op grond waarvan verweerder tot deze conclusie is gekomen. Er wordt immers telkens ingegaan op de door verzoekers ter ondersteuning van hun aanvragen ingeroepen elementen en/of stukken en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Wat het bevelscomponent betreft, wordt verder verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de

staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. Hierbij wordt tevens, onder verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat aangezien verzoekers reeds op 22 juni 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kregen, doch hieraan geen gevolg gaven, de termijn om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op zeven dagen.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de motiveringen van de bestreden beslissingen niet correct zijn, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoeker verklaarde naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag het volgende:

“Ik leg vandaag enkele nieuwe documenten voor:

- verklaring als bevestiging dat ik inderdaad gewerkt heb als chauffeur van 17.01.2007 tot 28.10.2010 bij IP Gapoyev. Datum document: 06.06.2012 uitgereikt volgens stempel Gapoyev Islam Ilmadiyevich.
- Oproepingsbrief voor ondervraging (twee bladzijden). Ik moest mezelf aanbieden op 12.11.2010 bij MRSO van Khasavyurt in hoedanigheid van verdachte. Datum document: 10.11.2010 (werd ter plaatste verstuurd per post).

Mijn leven loop daar nog steeds gevaar. De voorgelegde documenten ontving ik ongeveer 2 maand geleden van mijn broer per post. Ze bewijzen dat ik nog steeds gezocht wordt.

Indien ik terug zou keren, zou ik opgepakt worden en spoorloos verdwijnen. Ik werd hard geslagen en ik had een hersenschudding opgelopen. Ik heb van die slagen een groot litteken op mijn achterhoofd. Dat heb ik de eerste keer niet verteld.

Maar eigenlijk de helft van wat ik toen verteld heb, werd niet genoteerd."

Verzoekster verklaarde naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag van haar moeder te hebben vernomen dat haar echtgenoot nog steeds wordt gezocht. Voor het overige verwees zij naar de problemen van haar echtgenoot.

Wat de oproepingsbrief betreft, stellen verzoekers dat verzoeker slechts recent in het bezit is gekomen van deze brief en dat het motief van verweerder dat een enveloppe niet bewijst wat werd opgestuurd, doch enkel aantoonde dat een bepaalde zending werd opgestuurd onaanvaardbaar is, nu *"op enveloppes geen inhoud is geschreven (even als in België)"*. Evenwel tonen zij met dit betoog niet aan dat verweerder onterecht heeft gemotiveerd dat deze oproepingsbrief werd aangebracht ter staving van de oorspronkelijke vluchtmotieven, dat dit document dateert van vóór de eerste asielaanvraag en dat verzoeker niet aantoonde sinds wanneer hij dit document in zijn bezit heeft en het bijgevolg niet eerder had kunnen aanbrengen en de door verzoeker aangebrachte envelop hiertoe niet volstaat nu hieruit enkel blijkt dat verzoeker een zending op zijn naam ontving doch nergens de inhoud van de zending uit blijkt. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt immers dat de nieuwe gegevens, die in het kader van een herhaald asielverzoek worden aangebracht, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.021). De bewijslast hiertoe ligt bij verzoekers. *In casu* dateert de oproepingsbrief reeds van voor de komst van verzoekers naar België. Verzoeker verschaftte ook geen enkele uitleg over de redenen dat hij deze oproepingsbrief pas in het kader van zijn tweede asielaanvraag kon voorleggen. Zo blijkt niet dat hij bijvoorbeeld geen eerder contact had met familieleden waardoor dit stuk niet kon worden voorgelegd tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag. Verzoeker beperkte er zich toe een envelop voor te leggen waarvan hij beweerde dat middels deze envelop de oproepingsbrief hem werd toegezonden. Verweerder merkt in de bestreden beslissing evenwel correct op dat onmogelijk kan worden nagegaan of de betreffende oproepingsbrief via deze envelop werd verstuurd, nu deze envelop geen enkele aanduiding geeft van wat er werd verstuurd. Verzoekers maken – door louter te stellen dat zij niet eerder in het bezit waren van deze brief en door enkel te verwijzen naar een envelop waarvan, zoals verweerder correct stelt, niet kan worden nagegaan welk(e) document(en) deze bevatte – niet aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid verkeerden om dit stuk reeds in het kader van de behandeling van de eerste asielaanvraag in België aan te brengen. Verweerder kon dan ook in redelijkheid oordelen dat de oproepingsbrief geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekers ze hadden kunnen aanbrengen.

Verzoekers tonen verder – wat het document betreft waarin wordt bevestigd dat verzoeker als chauffeur bij 'IP Gapoyev' heeft gewerkt in de periode 17 januari 2007 tot 28 oktober 2010 – door louter te stellen dat *"het om een attest gaat en dat als het om een vals attest ging, de werkgever het niet zou gedaan hebben"* evenmin aan dat het kennelijk onredelijk is om over dit document dat werd opgesteld op vraag van verzoeker te stellen dat het een gesolliciteerd karakter heeft en derhalve slechts een geringe bewijswaarde heeft en niet van aard is dat hieruit ernstige aanwijzingen blijken van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens immers ook nagaan of de aangevoerde gegevens van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 17 mei 2010, nr. 5672 (c)). Deze tewerkstelling van verzoeker werd bovendien reeds beoordeeld in het kader van de behandeling van de eerste asielaanvraag. Ook wat dit stuk betreft kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat dit geen nieuwe gegeven

betreft *“met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

De overige motieven van de bestreden beslissingen worden niet betwist.

Verzoekers beperken er zich voor het overige toe te stellen dat geen rekening is gehouden met hun persoonlijke situatie, dat de bestreden beslissingen steunen op *“gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden”* en dat zij de indruk hebben dat *“de tegenpartij een vals voorwendsel [probeert] te vinden om geen rekening met de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij te houden”* doch een dergelijk betoog is dermate vaag dat het niet kan worden aangenomen ter nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Waar verzoekers nog stellen dat zij de door hen verkregen inlichtingen wilden aanbrengen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en dat verweerder hen *“geen tijd [...] [heeft] overgelaten om naar voren te brengen [hun] argumenten voor de bevoegde instantie”*, wijst de Raad erop dat verweerder gelet op artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op correcte wijze heeft nagegaan of de door verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvragen aangebrachte gegevens al dan niet nieuw zijn. Er blijkt op geen enkele wijze dat verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met elementen en/of stukken die verzoekers inriepen ter ondersteuning van hun volgende asielaanvragen. Nu verzoekers niet aantonen dat verweerder de door hen als nieuw aangebrachte gegevens ten onrechte niet heeft weerhouden, kan niet worden ingezien dat verweerder de tweede asielaanvragen van verzoekers voor een ten gronde beoordeling diende over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De Raad benadrukt hierbij verder ook dat het aan verweerder ingeval van een volgende asielaanvraag en wanneer hij toepassing maakt van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet om deze volgende aanvraag niet in overweging te nemen, enkel toekomt om na te gaan of de door de vreemdeling ter ondersteuning van zijn aanvraag ingeroepen elementen en/of stukken al dan niet nieuwe gegevens in de zin van voormelde wetbepaling uitmaken. Er blijkt niet dat in huidig voorliggend geval verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met door verzoekers ter ondersteuning van hun meervoudige asielaanvragen ingeroepen elementen en/of stukken. Verzoekers tonen *in casu* niet aan dat er op verweerder een verdere onderzoeksplicht naar hun persoonlijke situatie rustte.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.4. Daar verzoekers niet aantonen dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan niet worden ingezien op welke wijze het artikel 1 (A) van de Vluchtelingenconventie zou miskend zijn. Een inhoudelijk onderzoek van de aangebrachte gegevens is immers slechts vereist voor zover deze gegevens nieuw zijn, *quod non*. Verder dient erop gewezen te worden dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572), waardoor deze bepaling hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden geduid dat de Raad bij arrest met nummers 70 141 en 70 143 van 18 november 2011 reeds heeft vastgesteld dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien derhalve – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet – reeds werd vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en zij geen nieuwe gegevens aanbrachten waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij het slachtoffer dreigen te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen kan ook geen miskenning van deze verdragsbepaling worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS